

Ministeriet for Forebyggelse og Sundhed

Dato:

Kontor: Retsstillings- og Internationalt Kontor

J.nr.: 2008-1533-85

Sagsbeh.: seb

Fil-navn: Dokument 2

Besvarelse af spørgsmål nr. 59 (alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 10. december 2007

Spørgsmål:

"Ministeren bedes redegøre for, om det kun er lægelovens undtagelser der kan begrunde, at en læge i bestemte situationer kan være undtaget fra at skulle overholde lægeløftet og dermed de lægeetiske ansvarsregler?"

Svar:

I spørgsmålet henvises til lægeloven. Jeg skal indledningsvis bemærke, at regulering af sundhedspersoners faglige adfærd tidligere fandtes i en række individuelle autorisationslove vedrørende de enkelte faggrupper, herunder i lægeloven. Med indførelsen af autorisationsloven (lov nr. 451 af 22. maj 2006 om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed), som trådte i kraft den 1. januar 2007, blev bestemmelserne i disse love imidlertid samlet i en fælles autorisationslov.

Jeg har anmodet Sundhedsstyrelsen om et bidrag til besvarelsen, som jeg kan henholde mig til:

"Sundhedsstyrelsen skal indledningsvist oplyse, at afgivelse af lægeløftet er en betingelse for at opnå autorisation, men at det derudover alene er af moralsk art. Lægeløftet har således ikke i sig selv nogen retsvirkninger. Der findes således ingen bindende lægeetiske regler. En læges pligter i forhold til sit faglige virke fremgår af kap. 5 i autorisationsloven. Det følger blandt andet af lovens § 17, at en læge under udøvelse af sin virksomhed er forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed og det fremgår af § 20, at en autoriseret sundhedsperson ved udfærdigelsen af erklæringer, som vedkommende afgiver i sin egenskab af autoriseret sundhedsperson, skal udvise omhu og uhildethed.

Bestemmelserne i §§ 17 og 20 skal ses i sammenhæng med autorisationslovens § 75, hvorefter en læge kan straffes for grovere eller gentagen forsømmelse i udøvelsen af sin virksomhed.

Styrelsen har forstået spørgsmålet således, at der spørges til, i hvilke funktioner en læge ikke anses for at udøve lægefaglig virksomhed og dermed bl.a. ikke at være omfattet af autorisationslovens §§ 17 og 20.

Forudsætningen for lægefaglig virksomhed i autorisationslovens forstand er, at der består et læge/patientforhold, dvs. at en læge deltager i eller har ansvar for patientbehandling i bredere forstand.

Der er derfor ikke tale om lægefaglig virksomhed i relation til læger, der er ansat i administrative stillinger (såkaldte papirlæger), for eksempel i centraladministrationen eller regionernes forvaltninger, hvis der ikke består et læge/patientforhold i det konkrete tilfælde. Det er ikke ansættelsesforholdet, der er afgørende, men lægens virke. Speciallæger eller lægekonsulenter, der som ansatte i kommunernes socialforvaltning afgiver udtalelser er heller ikke omfattet af autorisationslovens § 17 i forbindelse med udarbejdelsen og afgivelsen af deres udtalelser, hvis der ikke består et læge/patientforhold. Lægerne er i denne forbindelse at betragte som andre medarbejdere i socialforvaltningen, der arbejder under ansvar for arbejdsgiveren. Deres skriftlige voteringer i enkeltsager betragtes ikke som lægeerklæringer efter autorisationslovens § 20. Det samme gør sig gældende for de vurderinger, læger udar-

bejder i f.eks. klage- og tilsynssager, i Retslægerådet m.v., i de tilfælde, hvor der ikke består et læge/patientforhold.”